

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, P., 811 09 Bratislava, IČO: X., zastúpeného A., s.r.o., so sídlom v Bratislave, G., 811 09 Bratislava, IČO: X., proti povinnému: **Š.**, nar. X., bytom V., **o vymoženie pohľadávky 55,16 eur s príslušenstvom**, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. R. so sídlom Exekútorského úradu Bratislava, Z., Bratislava pod sp. zn. EX 6470/09, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 23. októbra 2012, č. k. 9CoE/29/2012-58, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e**.

Povinnému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Dunajská Streda uznesením z 12. novembra 2012, č. k. 13Er/664/2004-31 exekúciu zastavil. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, je neplatný, z ktorého dôvodu exekúciu podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 23. októbra 2012, č. k. 9CoE/29/2012-58, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení rozhodnutia k návrhu na prerušenie konania uviedol, že podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. je konajúci súd povinný obligatórne prerušiť konanie, ak rozhodol o tom, že požiada Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke podľa ustanovenia článku 267 Zmluvy o fungovaní EU. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky je vecou výlučnej kompetencie vnútroštátneho súdu po zistení, že pre vydanie jeho rozhodnutia je potrebné rozhodnúť o výklade práva Únie. Subjektom, ktorý v konečnom dôsledku rozhodne o predložení prejudiciálnej otázky nie je účastník konania, ale výlučne konajúci (predkladajúci) súd, za predpokladu, že tento dospel k záveru, že pre kvalifikované s právom Únie konformné rozhodnutie potrebuje interpretačnú pomoc Súdneho dvora Európskej únie. Aj v prípade, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, Súdny dvor Európskej únie definoval, kedy súd nie je povinný položiť prejudiciálnu otázku (v týchto súvislostiach odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora zo dňa 06. 10. 1982 vo veci CILFIT C- 283/81). Táto situácia nastane v prípade, ak predložená otázka je irelevantná, vecne zhodná s otázkou, o ktorej sa už rozhodlo v prejudiciálnom konaní (teória act éclairé) a v prípade, ak je správne uplatňovanie práva Únie také jednoznačné, že nepripúšťa nijaké rozumné pochybnosti (teória acte clair).

Odvolací súd poukázal na charakter prejudiciálneho konania vedeného pred Súdny dvorom Európskej únie predovšetkým z toho dôvodu, aby zvýraznil, že cieľom takéhoto konania je jednotný výklad práva Európskej únie (primárneho i sekundárneho), čím sa sleduje jeho správna aplikácia v jednotlivých členských štátoch. Zdôraznil, že v prejednávanej veci konajúci súd rozhodoval výlučne na základe vnútroštátneho práva a v odôvodnení sa podrobne venoval výkladu jednotlivých ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, na základe ktorých rozhodol o neplatnosti právneho úkonu udelenia plnomocenstva povinným.

Podľa názoru odvolacieho súdu otázka odvolateľa pod 1/ návrhu na prerušenie konania je otázka akademická, ktorá nemá základ v prejednávanom spore, a teda nie je spôsobilá ovplyvniť jeho výsledok. Z hľadiska správnosti rozhodnutia a prijatého právneho názoru exekučného súdu, odvolací súd považoval druhú otázku odvolateľa za nie zásadnú,

pre rozhodnutie prejednávaneho sporu nie relevantnú, pretože spor po právnej stránke nedeterminuje.

Vzhľadom k tomu, že konajúci súd rozhodol výlučne podľa vnútroštátneho práva, pričom striktne posudzoval náležitosti platnosti právneho úkonu, v danom konaní podľa odvolacieho súdu nie je dôvod položiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, ktorých znenie formuloval oprávnený. Odvolací súd preto návrh oprávneného na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie zamietol.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení,

ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodit', že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho, vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania

v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnému (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 17. decembra 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová